

Uit een werk van Benoît Standaert *

Voor Marcus gaat het erom
 door te stoten tot wie Jezus is via zijn gebaren,
 tot wat Hij in het licht der Schriften
 uiteindelijk betekent.
 Na de eerste broodvermenigvuldiging
 en de nachtelijke zelfopenbaring van Jezus over het meer
 zegt de verteller:

‘Ze waren door het gebeurde met de broden
 niet tot inzicht gekomen,
 maar hun geest was afgestompt.’ (Mc. 6,52).

Jezus zelf,
 na zijn heftig debat met Farizeeën en schriftgeleerden (Mc. 7, 1-13),
 moet vaststellen dat zijn leerlingen
 de gelijkenis over ‘binnen’ en ‘buiten’ (Mc. 7, 14-16)
 niet hebben verstaan.

‘Begrijpt ook gij dan nog zo weinig?
 Beseft ge dan niet...’ (Mc. 7,18).

De spanning groeit.

De slotzin uit de perikoop van vandaag:
 ‘Begrijpt gij het dan nog niet?’
 heeft iets zeer dramatisch en schier ondraaglijks,
 omdat ze onbeantwoord blijft.

De interpellierende kracht van deze woorden
 treft niet alleen de leerlingen in het verhaal:
 de lezers en toehoorders voelen zichzelf
 door de lawine van vragen overspoeld.
 Met onze ogen zien we dan niet?
 Met onze oren, horen we?

Farizeeën en schriftgeleerden
 zijn toonbeelden van
 een ‘stompzinnige geest’ en een ‘verhard hart’.
 Hun hart is ver van Mij’ zegt de profeet.
 Jezus verwittigt zijn leerlingen van hun geesteshouding,
 wat onrechtstreeks impliceert
 dat hun eigen onbegrip
 niet ver meer afstaat van wat hen bezielt.
 Jezus is, voor wie goed luistert,
 tegelijk een nieuwe Mozes,
 de verwachte Davidszoon,
 een andere Elia,
 de Heer zelf, die ‘voorbijgaat’.

* **B. Standaert.** Marcus, geweld en genade. De actualiteit van het Marcusevangelie.
 Reeks Woord & Bezinning.Lannoo; blz 97 ev. Tielt, Weesp 1985. ISBN 90 209 1230 5 (*bij Mc. 8, 14-21*)